

Lucas 7:47a

“Daarom zeg Ik u: haar zonden zijn haar vergeven, die vele waren; want zij heeft veel liefgehad.”

1 komen 2 overdenken 3 dienen

Gemeente,

Voor de 3^e keer lezen we een geschiedenis over het geloof in de Evangelien. Als een tekening bij omschrijvingen van het geloof. Die ook belangrijk zijn.

Het geloof is de vaste grond der dingen die men hoopt en een bewijs der zaken die men niet ziet

Geloof is een zeker weten en een vast vertrouwen

Het geloof is een zekere kennis van Gods goedgunstigheid jegens ons

Geloven is de Christus aannemen zoals Hij ons wordt aangeboden.

Vanavond dus de 3^e tekening daarbij.

1 komen

Opnieuw komt een vrouw tot Jezus. En zij was een zondares. Dat betekent hier iemand die bekend stond als zondares. Van wie heel het dorp het wist en erover praatte. Maar nu komt zij tot Jezus. Dat zagen we eerder ook steeds: geloven is komen tot Jezus. En zij heeft een albasten kruik bij. Dat was een kruik een soort fles van kostbaar glaswerk. Waar geen olie, olijfolie, inzat, het goedkope soort, maar zalf, het duurdere soort. En terwijl Jezus aanligt aan de maaltijd, dus met zijn hoofd bij de tafel en Zijn lichaam, Zijn voeten naar achteren toe wil zij die kruik leeggieten over Zijn voeten en Hem zalven. Maar als ze dat wil doen, dan heeft ze zichzelf niet meer in de hand, kan ze zich niet meer goedhouden en barst ze in tranen uit. En voor ze aan het zalven toekomt vloeien er tranen over Zijn voeten. En ze maakt haar haar los en droogt Zijn voeten af. Het is een eer voor de vrouw lang haar te hebben zegt I Corinthe 11, dus zij kan dat doen. In ontroering snikt ze en droogt ze en pas daarna komt ze aan het zalven toe.

Nou zeggen we daar wel bij dat het hem niet in de tranen zit. Er zijn ook tranen die al te makkelijk vloeien en waar weinig diepgang achter zit. En er zijn tranen van het hart die niemand ziet, maar heel oprecht zijn. Waar het om gaat is dat deze vrouw haar Redder ziet en wilde zien en wilde eren.

Zoals dat ooit het geval was bij een andere vrouw. Die ooit als kind in het water was gevallen en door iemand gered was en bij haar ouders gebracht. Dat kind was toen zo klein dat het zich later nauwelijks herinneren kon. Het werd een meisje, ze trouwde en kreeg op een

bepaald moment de gedachte en het verlangen: ik zou de man wel eens willen ontmoeten die mij het leven gered heeft. Aan wie ik mijn leven, mijn levensgeluk te danken heb. En na veel navraag en spuurwerk komt ze echter wie het was en waar hij nu woont. En dan is daar die ontmoeting. Ze ziet de man die haar gered heeft. En ontroering welt in haar op als ze hem ziet. Aan u heb ik mijn leven te danken. Wat is een bos bloemen of een tegoedbon dan. Maar er is diepe ontroering en dankbaarheid als zij hem ziet en zegt: dank u, voor wat u voor mij gedaan hebt.

Dat is de liefde. De wederliefde. Wij hebben Hem lief omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. En Zichzelf gegeven heeft. Hij wilde ons bij Zich hebben. Hij wilde daar Zichzelf voor geven, daar had Hij alles voor over. Hij gaf daarvoor Zijn leven, Zijn bloed. Wat een ontmoeting aan Zijn tafel, in Zijn huis, in het gebed, als ik bij Hem mag zijn, Die mij gered heeft. Die Zijn leven voor mij gaf: Ik voor u daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. Zo ter tafel gegaan zijn, zo naar de kerk gaan, zo bidden: bij Hem zijn Die mij gered heeft. Dat is het. Dat maakt die zalf en die tranen aangenaam voor Jezus. Dat maakt avondmaalsgang en kerkgang en gebed aangenaam voor Jezus. Ook al kun je dan verder niet zoveel doen voor je gevoel. U bent op leeftijd en al ouder. Of je kunt niet zoveel aan, psychisch, lichamenlijk, lang zoveel als je zou willen, als er maar liefde in is en achter is.

En al doe ik nog zoveel voor God, voor Zijn rijk, voor de Gemeente, zoveel tijd en inzet eraan geef en zelden dat iemand vergeefs een beroep op me doet, maar deze liefde mist, dan is het leeg, dan is het hol. Dan is het blinkend aan de buitenkant, maar hol van binnen.

Wat het aangenaam maakt voor Jezus is de liefde, de wederliefde, die tot Hem komt. Geloof door de liefde werkende. Dat Hem eer en dank een aanbidding brengen komt. Dat is de andere kant van het geloof zou je kunnen zeggen. Want de Kananese vrouw en de bloedvloeiende vrouw die kwamen tot Hem met hun ellende. Ontferm U onzer. Red ons, anders vergaan wij. En deze vrouw komt tot Jezus met haar dank, haar liefde. De dank en liefde drijven haar tot Jezus terug. Kent u dat? Dank en liefde die je drijven tot Jezus? Om je hart voor Hem uit te storten met dank en liefde en lof? En daarmee keert ze terug tot Hem. En nu is heel belangrijk om te zien: dat zijn twee draden die in het geloof door elkaar heen verstrengeld liggen. Dus niet eerst een tijdje die draad van ellende waarmee tot Jezus komt die je tot Jezus drijft en dan later valt dat weg en gaat dat over in liefde en dank die je tot Jezus

drijven. Maar het zijn twee draden die door elkaar heen verstrengeld liggen en blijven liggen. Als ik zie op mezelf dan drijft de nood, de ellende me tot Jezus. Telkens weer, dat gaat niet over en wordt niet beter. Maar als ik zie op wat Hij gaf en geeft dan drijft de dank en liefde me tot Jezus. En zo altijd maar weer: komen tot Jezus. Dat is een levend iets. Geloof leeft! Blijven in Jezus dat is telkens weer komen tot Jezus. Blijven in Jezus is geen stand van zaken die is zoals hij is en die ik heb. Maar is telkens weer komen tot Jezus, gedreven door nood, ellende, gedreven door liefde, door dank. Geloven is en blijft komen tot Jezus.

Is dat het in ons leven? Dat is levend geloof. En het is niet best als dat tot stilstand komt, als daar de klad in komt, als dat stil komt te liggen.

2 overdenken

Je kunt wel zien dat deze vrouw veel liefheeft. Vurig liefheeft. Want zij trotseert heel wat. Ze komt binnen in het huis van een farizeeër. En het is bekend hoe farizeeërs dachten over mensen die in de goot gelegen hadden. Hoe ze omgingen met die vrouw die zij op overspel betrapt hadden. En hoe zij reageerden op mensen die lieten blijken dat zij in Jezus de Messias zagen. En ze trotseert alle blikken van de anderen die er zijn, in elk geval van de discipelen. Wat zullen die ervan zeggen? Ze laat het temidden van farizeeën en discipelen blijken: Hem heb ik lief, Hij is de Zaligmaker. Wij maken daar nog wel eens een punt van als we ergens zijn buiten de gemeente: wat zullen ze zeggen? Staat het niet gek? Vinden ze me niet ouderwets? Zullen ze er geen commentaar op hebben? En ze geeft ook veel. Die hele albasten fles met zalf. Veel heeft zij lief. En dan zegt Jezus daar wat van. En dan is het belangrijk hoe de redenering bedoeld is. Dan zegt Jezus: je kunt wel zien dat aan haar veel zonden vergeven zijn, omdat ze zoveel liefheeft. Haar overweldigende liefde bewijst dat haar veel zonden zijn vergeven. En dan bedoelt Jezus niet, blijkens heel de Bijbel en blijkens het verband. Omdat ze veel liefheeft zijn haar vele zonden vergeven. Maar: omdat ze veel liefheeft kun je zien dat haar veel zonden vergeven zijn. De liefde is geen oorzaak van de vergeving, maar vrucht. Haar liefde geen oorzaak van vergeving, maar vergeving is oorzaak van haar liefde. Anders is het ook geen liefde. Als je met liefde wat verdienen wil, is het geen liefde. Kijk, als jij morgenavond laat thuis wil komen en dat is niet iets waar je moeder zo enthousiast over is, en je pakt na het eten de theedoek en gaat lief en braaf afdrogen, ja dan voelt je moeder dat wel aan. Wat doe je toch lief

en behulpzaam vanavond. Dat is geen echte liefde als je het doet om iets te krijgen. Die vrouw heeft lief omdat zij vergeving heeft gekregen en zij heeft veel lief, zij weet dat haar veel vergeven is. Ze is zich bewust dat haar veel vergeven is. Want anders zou ze nog weinig laten merken. Maar zij is zich bewust dat haar veel vergeven is. En dat veroorzaakt die grote, vurige liefde.

Daar zit ook nog in dat we kunnen zien dat veel zonden geen verhindering zijn voor vergeving. De hoeveelheid zonden is geen verhindering voor vergeving. Het besef van de vele zonden wil juist uitdrijven naar Jezus toe. De duivel gebruikt het om van Jezus af te houden: zoveel zonden. Maar de Geest gebruikt het om naar Jezus toe te drijven: hoemeer zonden ik zie, hoe eerder ik Jezus nodig heb.

Dus het is van het hoogste belang en het is heel nuttig om te weten dat je veel vergeven is. Als je zat aan de tafel om te weten dat je veel vergeven is. Dus om je vergeven zonden te overdenken. Dat wekt wederliefde op. Dus de nabetrachting op het heilig Avondmaal mag daar niet omheen. Om de vergeven zonden te overdenken. Het is dus niet zo dat je moet zeggen: in de voorbereidingsweek moet je je zonden en vervloeking overdenken, maar daar zijn we nu gelukkig weer vanaf tot aan de volgende voorbereidingsweek. Overdenk je vergeven zonden: tegen elk van Gods geboden. Zonden gedaan die mij vergeven waren en die ik toch weer opnieuw deed. Zonden waarbij voor God gedachten en begeerten tellen als daden. Hoeveel is mij eigenlijk vergeven? Alle daden, woorden, gedachten, alle begeerten en mijn zondige aard. Zonden van het kwade dat ik deed, en van het goede dat ik naliet. Wat kwam God tekort aan dank, lof, eer, getuigenis? Als mijn vol heeft te zijn van Zijn lof hoeveel is er leeg. En al die leegte zijn ook zonden. Niet getuigd, niet beleden, niet vervuld, niet gesproken, niets laten merken. Hoeveel is mij niet vergeven? Zullen we daar tijd voor nemen?

En: hoe is het mij vergeven? Door het dierbare bloed van Christus als het Lam Gods voor de zonden geslacht. Geleden tot op de bodem van de hel. Tot tranen en bloed geperst. Anders was ik verdoemd geweest, voor eeuwig verloren, rampzalig, onder de vloek eeuwig gebleven. Zullen we daar tijd voor nemen?

En het is mij nu vergeven: God komt er nooit meer op terug. God weet er niet meer van, voor eeuwig uitgewist. Zullen we daar tijd voor nemen?

Haar is veel vergeven, want zij heeft veel lief. Dat wekt wederliefde op. Als ik dat mag overdenken zal ik liefhebben, vurig

liefhebben. Met heel mijn hart, temidden van mensen, hoe die ook zullen reageren, en met alles wat ik heb en ben. Mijn dank is nooit nooit te groot voor zoveel vergeving.

En als dat zicht verdwijnt, als het zicht op de veelheid van mijn zonden verdwijnt, dan ebt de liefde weg. Kijk, als er straks bericht komt dat alle cijfers van de examens zijn opgehoogd tot een 5,6. Als je drie 2-en stond dan klinkt dat als muziek in je oren: toch nog geslaagd. Maar ja sta overal een 6 voor dus leuk voor een ander maar voor mij niet interessant. Dan doet je dat niet al te veel. Als je voor je gevoel maar weinig in het rood stond voor God, zul je ook weinig liefhebben, weinig dankbaar zijn. Dan dooft dat vuur uit. Dan is de dienst aan God aan slijtage onderhevig. Dan krijg je het gevoel dat dat best een beetje gewaardeerd mag worden wat je voor God doet. Stel je voor als er stank voor dank voor krijgt, als je er ook nog kritiek op krijgt. Doe je er zoveel voor en nog geen waardering, alleen maar commentaar. En als God je er niet voor waardeert voor je gevoel, maar tegenslag geeft dan denk je: da's ook wat, zoveel voor God gedaan en krijg je nog ziekte of narigheid ook. Dan is God dienen geen geschenk, maar je wilt er een geschenk voor, in plaats van een geschenk doe het voor een geschenk.

Ik heb tegen u dat gij uw eerste liefde verlaten hebt, zei Jezus ooit tegen Efeze. Bekeert u, anders zal Ik de kandelaar wegnemen. Dat kan zomaar gebeuren. Als je niet meer overdenkt hoeveel je is vergeven.

3 dienen

Het gaat dus om de liefde. En wie veel vergeven is zal veel liefhebben. Dan is er wel een schril contrast tussen Simon de Farizeer en die vrouw. Dat geeft Jezus ook aan. Simon was een farizeer. Iemand van het soort dat God dankte dat hij niet zo was als die anderen: overspelers, tollenaars, prostitues, drugsdealers. Hij kon zich niet indenken dat hij zulke dingen doen zou, want zo was hij niet. Hij zou vast en zeker avondmaalganger zijn, deze Simon. Maar nu heeft hij Jezus genodigd. En hij laat Jezus aanliggen aan tafel en laat Hem bedienen en mee eten. Dat zou niet elke farizeer doen, echt niet, maar hij doet het toch maar. Dat is bes bijzonder. Eigenlijk mag Jezus hem daar best dankbaar voor zijn. In elk geval: hij hoeft Jezus geen kus te geven van begroeting als Hij binnenkomt, hij hoeft Jezus' voeten niet te wassen, hij hoeft Jezus' hoofd niet te laten oliën. Het is al mooi genoeg dat hij Jezus genodigd heeft. En hij kan niet begrijpen dat Jezus Zich door zo'n vrouw laat zalven en eren. Dat Hij dat accepteert en dat Hij dat niet afwijst. Want zij is me er één. Onbegrijpelijk dat een vrouw

zich zo verlagen kan en zo in de goot terechtkomt. Simon heeft Jezus niet lief en kijkt neer op die vrouw..

Wie veel liefheeft is veel vergeven, wie weinig liefheeft is weinig vergeven, Simon vul zelf maar in: wie niet liefheeft, zoals jij, die is niets vergeven. Simon, die zichzelf niet kent als in zonden ontvangen en geboren en die neerkijkt op anderen. Dat gaat altijd samen op. Jezelf verheffen en neerkijken op anderen. Misschien zoveel gedaan in kerk en samenleving, gemeente en gezin, maar: Jezus niet liefhebben. Blind voor je zonden en neerbuigend op anderen. Blind ervoor dat in je hart hetzelfde leeft als wat die ander doet: ik zou overal toe kunnen komen, ik zou overal toe gekomen kunnen zijn als God me niet had tegengehouden. En als ik dit en dat gedaan heb in Gods dienst dan vind ik het wel genoeg, dan hoop ik dat God het wel goed vind zo. En dat meer niet hoeft.

Wie niet liefheeft, die is niets vergeven. En wie niets vergeven is die staat voor eigen rekening. Is de dienst van de HEERE nooit een liefdedienst geworden voor u/jou? Dan worden straks de boeken geopend van Gods alwetendheid en van het geweten en dan blijkt: zoveel gezondigd en geen vergeving. Simon, bekeer je, Simon, val Mij te voet. Simon, waar zit je? Buig toch, bekeer toch....

Wat een verschil: Simon had Jezus niet gekust, die vrouw onophoudelijk. Simon had Jezus niet gewassen, die vrouw had Hem met tranen gewassen. Simon had Jezus niet met olie gezalfd, zij heeft Hem met zalf gezalfd. Want zij heeft Hem lief en heeft Hem veel lief, want zij beseft dat haar zoveel vergeven is. En dan is het niet gauw te veel om Hem te betonen.

Nu is het waar: Jezus is Zelf niet meer zo op aarde als toen. Om zijn voeten te zalven. Maar Hij is er in Zijn dienst. Daar laat Hij Zich vertegenwoordigen door de ambten, daar openbaart Hij Zich. Dus de liefde zal en mag zich allereerst openbaren in Zijn dienst, in Zijn huis. Dat daar de liefde en de lof opwelt tot Hem en zich uit voor Hem. Vanuit die liefde de Psalmen zingen, vanuit die liefde bidden, vanuit die liefde luisteren. Daar mag en kan ik Hem tonen dat ik Hem liefheb. De kerkdienst is maar niet een gebeuren tussen en van mensen. En Psalmen zingen is maar niet om zelf daardoor gesticht te worden, al mag dat ook zo zijn, maar om hem liefde en lof te brengen. Daar mag die liefde zich uiten en openbaren. Hoe vaker hoe liever, hoe meer kerkdiensten hoe beter. Heerlijk zo'n week met een doordeweekse dienst. Ja, wat een oproep in de nabetrachting. Om zo naar de kerk te gaan, om zo in zijn huis te zijn, om zo daar te zingen luisteren en bidden, zo, dat liefde en lof voor Hem opwelt en opstijgt. Want als ik daarvoor niet bedenk wat mij vergeven is en voor welke prijs dan zit er maar beetje, dan gaan de Psalmen een beetje over me heen, en langs me heen. En toch vind ik me

nog best goed bezig want ik ben naar de kerk geweest. Simon, Ik heb u wat te zeggen. Dat staat niet zo heel ver van Simon af.

En Jezus is met Zijn hoofd en lichaam niet meer op aarde, maar zegt Hij Zelf ergens niet: zoverre gij dit één van minste broeders gedaan hebt hebt gij het Mij gedaan. Zijn Gemeente is Zijn lichaam op aarde en wat haar gedaan word ziet Hij als aan Hem gedaan. Om juist en vooral de minsten liefde te bewijzen. Hulp te bieden. Veel voor over te hebben, Hun welzijn te zoeken. De zwakken, de tobbers, de hulpbehoevenden. De dienst de diaconale zorg voor anderen.

En Jezus is niet meer op aarde zoals toen, maar wie Hem liefheeft zal die niet liefhebben wat Hij liefheeft? Hij heeft Gods koninkrijk lief, Gods inzettingen lief, Gods geboden lief. Daarin mag ik Hem liefhebben door lief te hebben wat Hij liefheeft.

De roeping in Zijn rijk, de ijver voor Zijn geboden en rechten.

En wie liefheeft geeft er graag Zijn tijd, energie en geld aan. En wie veel liefheeft die vindt het nooit genoeg of teveel. Heere, U mag hebben wat ik heb en wat ik ben. Zoals die vrouw heel de kruik leeggiet zonder iets achter te houden, zo giet ik heel mijn leven uit in Zijn dienst. Wat een oproep voor de nabetrachting, die duurt tot de volgende voorbereiding. Want anders ga je het net andersom beleven: niet: hoeveel kan ik, maar hoeveel moet ik overhebben voor de Heere. Moet ik ook dit nog doen, moet dat ook nog? Mag ik nou echt niet dit of dat nog doen? Wanneer heb ik nou genoeg Hem gediend gegeven, zodat ik er mee stoppen mag. .... Ik doe toch dit of dat al allemaal. Waar is dan de liefde? De vurige liefde?

Wat een oproep om te overdenken hoeveel mij vergeven is. Dan is het niet gauw teveel tijd om bezig te zijn met de dingen van de HEERE, om te besteden in Zijn dienst. Dan is het niet gauw teveel energie om te geven aan Zijn rijk en aan het onderhouden van Zijn geboden. Want wie veel liefheeft die doet het graag, die zou wel steeds meer willen. Die zoekt de grenzen op: hoeveel tijd kan ik besteden voor de HEERE en Zijn dienst. Hoeveel ijver kan ik geven aan Zijn rijk en aan Zijn geboden. Hoe meer hoe liever. Maar er zijn grenzen: grenzen in mijn tijd, in wat aan kan, heel praktisch met mijn lichaam en geest en ge zondheid en andere verantwoordelijkheden die ik heb. Er zijn grenzen: heel geestelijk: de zonde die mij dwarszit en belaagt, en waar ik niet tegenop kan. Helaas, ik kan Hem niet geven wat Hij waard is. En toch, eens eens komt: 'k Zal gedurig bij Hem zijn en al mijn liefde waardig schatten.
Amen